

“Nekaj lepega” bom odkril

Vsaj meni se je zdel dogodek nekaj lepega. Morda se vsem bralcem ne bo tako zdel – zato obe besedi v naslovu pod navednicami. Še zdaj se dogodka smehljaje spominjam.

Bil sem v Osrednji Japonski socialno angažiran – slovensko bi se bolj enostavno izrazili, da sem beračil. Se razume, v dostojni obleki sive barve, v mehkih čevljih in z aktovko. Beračil sem za naš zavod otrok brez pravih staršev. Na moji vizitki je bilo natisnjeno – japonsko in angleško – “univerzitetni profesor”; to delo sem poleg beračenja javno opravljaj, beračenje pa tako, da me je poleg vizitke spremljalo po navadi tudi spremno pismo. Spremljala me je tudi starejša gospa, japonska katoličanka Marija Elizabeta Káneko, vneta socialna pomočnica. Imel sem jo za svojo živo vizitko. Govoril sem sicer jasno, lahko umljivo japonsščino brez tujega naglasa, toda moj obraz je ostal slovenski, se pravi z japonskega stališča obraz tujca. Možen neugoden vpliv pri obisku je potem gospa Káneko s svojimi že belimi lasmi in svojim uglednim imenom – bila je iz splošno znane, stare japonske rodbine – že vnaprej napravila neškodljiv. Še danes sem ji hvaležen v Gospodu!

Bližal sem se torej hiši predvidenega dobrotnika. Sonce se je kopalo v starem grajskem jarku, ki je bil nekoč obkrožal veličasten grad japonskega vojaškega diktatorja z imenom Iejasu Tokugaua (1542-1616). Le še nekaj ogromnih štirioglatih kamnov je ostalo onstran jarka. Zrak je bil politično neopredeljen: pol zimski, pol pomladni, tako da je – kot splošno na Japonskem – prevladalo sonce kot najmočnejši vpliv. Drevesa vzdolž jarka še niso bila vsa odeta v zeleno. Po vodi v jarku se je lagodno pomikal labod; od časa do časa je pomakal kljun v vodo. Če je iskal tiste majhne ribice, ko so takorekoč brez kosti, mu za okus lahko le čestitam...

Bližal sem se torej cilju. Želodec je bil pod določenim pritiskom pričakovanja: nisem vedel, ali me bodo sprejeli ali pa me bodo z mnogimi vljudnimi pokloni in besedami hitro pospremili do vrat. S takšnim pritiskom v želodcu človek ne more hoditi z visoko dvignjeno glavo. Oči so mi bile uprte v pesek na asfaltu. In tedaj zagledam nekaj svetlega med zrnici peska. Sklonim se in poberem – srebrni kovanec za 500 jenov! Danes za ta kovanec naročiš komaj kaj zadostnega pri McDonald’su, takrat pa je bilo 500 jenov prožen kapital. Z očmi iščem okrog in okrog, ne da bi vzbujal s svojo držo pozornost. Glej, nekaj metrov od najdenega

kovanca odkrijem v pesek zariti kovanec za 100 jenov. Še bi rad iskal, toda naproti mi pridejo otroci iz bližnje šole. Kot da me jarek posebej zanima, se vanj ozrem, k njemu prečkam cesto in čakam, da se prostor 600 jenov izprazni. Toda čez prostor hodi vedno več otrok; radovedno gledajo moj obraz, ko se vrnem k asfaltu; pesek kot tak jih je ne zanima. Ob hišni zid je prislonjena tabela z natančnimi podatki: en dan prej so bili popravljali asfalt. Sklenem, da bom na poti nazaj še enkrat proučil skrivnostni asfalt.

Ne, dobrotnikova družina me ni hitro in vljudno pospremila do vrat. Celo na kosilo so me povabili. Bog plačaj to gostoljubnost! Med jedjo so mi rekli, da se čudijo, da na mojem obrazu ne morejo odkriti brazd skrbi ... da je bolj veder kot zaskrbljen ... Zahvalil se se jim za pohvali in skrbno pazil, da me žvenket dveh kovancev v žepu ne izda. Del vedrine je bila njuna zasluga.

Ves dan sem bil vesel, da me pri najdbi ni opazil policist. Na Japonskem velja pravilo, da odneseš na bližnjo policijsko stražnico vse, kar najdeš dragocenega n. pr. na cesti. Tam vse lepo zapišejo. Osebi, ki pride po izgubljeno stvar, policist svetuje, da se človeku, ki je stvar našel, primerno oddolži. Včasih se to zgodi, včasih ne. Pravila, da najdeno stvar izročiš policiji, se najbolj drže otroci osnovne šole. Vem za primer, ko je malček našel en jen in ga odnesel na stražnico. Policist z resnim obrazom vse zapiše in iz posebnega predela potegne pet jenov in jih da dečku: »To je pa darilo zate.«

Ali ni tudi to "nekaj lepega"?